

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 71 0 P 174384 18 Rev
Banjaluka, 11.12.2018. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u Banjaluci u vijeću sastavljenom od sudija: Gorjane Popadić, kao predsjednik vijeća, Biljana Tomić i Senada Tice, kao članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Z.Š. iz B. i D.Š. iz S., koje zastupa punomoćnik G.E., advokat iz B., protiv tuženih IS d.o.o. B., koga zastupa Dž.K. i punomoćnik M.M., advokat iz B., i AI d.o.o. B., koga zastupa V.J. i punomoćnik B.C., advokat iz B., radi predaje u posjed, vrijednost predmeta spora: 50.000,00 KM, odlučujući o reviziji tužitelja izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Banjaluci broj: 71 0 P 174384 18 Gž 2 od 21.6.2018. godine, na sjednici održanoj dana 11.12.2018. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se odbija.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda u Banjaluci broj: 71 0 P 174384 17 P 2 od 20.10.2017. godine odbijen je, kao neosnovan, zahtjev tužitelja da se naloži tuženima IS d.o.o. B., (u daljem tekstu: prvotuženi) i AI d.o.o. B., (u daljem tekstu: drugotuženi) da im predaju u posjed dio parcele označene kao k.č. br 60/12 k.o. SP B., u površini od 240 m², koja površina je na skici lica mjesta vještaka geodetske struke, M.P. od 27.07.2015.godine, označena narandžasto u površini od 14 m², žuto u površini od 45 m², crveno u površini od 137 m² i zeleno u površini od 44 m². Obavezani su tužitelji da prvotuženom, na ime troškova parničnog postupka, isplate iznos od 8.655,00 KM, a drugotuženom, po istom osnovu, iznos od 9.260,55 KM, dok su preko dosuđenih iznosa, odbijeni zahtjevi tuženih za naknadu troškova postupka.

Presudom Okružnog suda u Banjaluci broj: 71 0 P 174384 18 Gž 2 od 21.6.2018. godine, žalba tužitelja je odbijena i prvostepena presuda potvrđena, te je odbijen zahtjev tužitelja za naknadu troškova sastava žalbe, u iznosu od 1.500,00 KM, kao i zahtjev prvotuženog za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu, u iznosu od 1.125,00 KM

Blagovremenom revizijom tužitelji pobijaju drugostepenu odluku zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešne primjene materijalnog prava i zbog odluke o troškovima postupka, sa prijedlogom da se osporena presuda preinači tako da se usvoji tužbeni zahtjev i solidarno obavežu tuženi da tužiteljima naknade troškove parničnog postupka, ili da se ta presuda ukine i predmet vrati na ponovno suđenje drugostepenom sudu.

Tuženi nisu odgovorili na reviziju.

Revizija nije osnovana.

Predmet spora je zahtjev tužitelja da se obavežu tuženi da im predaju u posjed dio parcele, bliže označene i opisane u izreci prvostepene presude.

Tokom postupka koji je prethodio donošenju pobijane presude, nižestepeni sudovi su utvrdili – da su tužitelji suvlasnici i suposjednici parcele označene kao k.č. br. 60/12 kućište i dvorište i novosagrađena stambena zgrada sa tri trosobna stana, površine 517 m², upisana u zk. ul. br... k.o. SP B., koja po novom premjeru odgovara parcelama označenim kao k.č. br. 93 i 94, ukupne površine 514 m², upisane u pl. br... k.o. B. 4; da je prvotužena vlasnik k.č. br. 60/9 stambenoposlovni objekat spratnosti Po+P+2 do Po+P+3+Pe u Ulici Carice Milice, kućište sa dvorištem površine 1135 m², zatim k.č. br. 60/10 dvorište i kućište površine 565 m² i k.č. br. 60/20, njiva kućište površine 57 m², upisane u zk. ul. br... k.o. S.P. B.; da je upisani stambenoposlovni objekat gradio drugotuženi na osnovu uredne urbanističko tehničke i građevinske dokumentacije i saglasnosti nadležnih organa, te da je izvršen i tehnički prijem ovog objekta i izdata upotrebna dozvola; da sa sjeverne i zapadne strane parcela tužitelja (k.č. br. 60/12) graniči sa parcelom prvotuženog k.č. br. 60/9 na kojoj je sagrađen opisani stambenoposlovni objekat; da na terenu nije vidljiva granica između ovih parcela; da je u martu 2013. godine unutar sporne parcele tužitelja (k.č. br. 60/12), nakon što je porušena živa ograda od hibiskusa i drveta, izvršeno popločavanje i betoniranje dijela zemljišta i da ukupna površina pod pločama i betonom, prema nalazu vještaka geometra, iznosi 240 m² od čega: betonskim pločama 20x20 cm površina od 14 m² (nove ploče-na skici označene narandžastom bojom), betonskim pločama 80x60 cm površina 45 m² (starije ploče-na skici označeno žutom bojom), betonirana površina 137 m² (novi beton-na skici označeno crvenom bojom) i betonirana površina 44 m² (stari beton na skici označeno zelenom bojom); da se na terenu (prilikom uviđaja) nije moglo zaključiti ko je u faktičkom posjedu spornog dijela predmetne parcele, odnosno da se u naravi radi o prolazu kojim se služi drugotuženi (posredno preko privrednog društva M., sada K., kojem je iznajmio poslovni prostor čijem ekonomskom ulazu i kontejneru je moguće prići samo ovim putem), kao i neograničen broj drugih lica koji u istoj stambenoposlovnoj zgradi imaju poslovne prostore ili lica koja im pristupaju, kao i stanari novoizgrađene zgrade i svih okolnih zgrada, te građani koji prolaze i tu parkiraju vozila. Dalje je utvrđeno da je raniji vlasnik predmetne parcele N.Š., dana 28.02.2013. godine (prije nego što je betoniranje i popločavanje izvršeno, što se desilo u martu iste godine) dala izjavu, ovjerenu kod notara, da je saglasna da prvotuženi na istoj „izgradi javnu površinu koja će služiti za prolaz građanima i vozilima u prilazu zgradama koje su okolo izgrađene“. Zatim je ugovorom o poklonu od 13.5.2013. godine ovu nekretninu poklonila tužiteljima. Tokom postupka, na spornom djelu predmetne parcele (koji traže u posjed od tuženih) tužitelji su istresli šljunak.

Temeljem naprijed navedenog činjeničnog stanja nižestepeni sudovi zaključuju da tužitelji nisu dokazali da tuženi drže u faktičkom posjedu sporni dio predmetne parcele, čija predaja u posjed se traži, slijedom čega, pozivom na odredbe člana 126. i 127. Zakona o stvarnim pravima („Službeni glasnik Republike Srpske”, broj: 124/08, 58/09, 95/11 i 60/15 – u daljem tekstu: ZSP) i člana 7. stav 1, člana 102. stav 1, člana 123. i člana 126. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13 - u daljem tekstu: ZPP), odbijaju tužbeni zahtjev.

Pobijana odluka je pravilna.

Obaveza je suda da obrazloži svoju odluku, a obrazloženje mora da zadovoljava standarde prava na pravično suđenje. Međutim, ova obaveza ne može biti shvaćena kao obaveza da se u presudi iznesu svi detalji i daju odgovori na sva postavljena pitanja, pogotovo ne na ona koja su očigledno neosnovana.

Prvostepeni sud je, suprotno tvrdnji revizije, u obrazloženju svoje odluke svestrano razmotrio izvedene dokaze, analizirajući ih svaki za sebe i dovodeći ih u međusobnu vezu, upravo kako propisuje odredba člana 8. ZPP.

Drugostepeni sud je rješavajući o žalbi tužene, u smislu odredbe člana 231. ZPP, svoj stav o neosnovanosti žalbenih prigovora, opravdao valjanim razlozima, koje kao pravilne prihvata i ovaj sud.

Tužitelji su u reviziji ponovili navode koje su isticali u toku postupka pred prvostepenim sudom i u žalbi, na koje su se očitovali nižestepeni sudovi i oni nisu doveli u sumnju valjanost drugostepene presude kojom je odbijena njihova žalba i potvrđena prvostepena presuda.

U konkretnom slučaju radi se o jednoj od tužbi za zaštitu prava vlasništva (*rei vindicatio*), koja je definisana odredbom člana 127. ZSP (vlasnička tužba na vraćanje stvari). Ovu svojinsku tužbu podiže vlasnik koji nema državinu, protiv držaoca koji nema svojinu na stvari (stav 1. člana 127. ZSP), pri čemu stvar čija predaja u posjed se traži mora biti individualno određena, opisana po njenim osobinama ili znacima koji je razlikuju od istovrsnih stvari (stav 2. člana 127. ZSP).

Vlasništvo na nekretnini se dokazuje upisom tog prava u zemljišnoj knjizi i tužitelji su, upravo na taj način, dokazali da su vlasnici, odnosno suvlasnici predmetne parcele (k.č. br...), čiji dio traže u posjed od tuženih. Traženi dio nisu zahtjevom individualno odredili, ali su označili površinu koju traže i pozvali se na skicu lica mjesta u kojoj je zahtjevana površina posebno označena, pa se u krajnjem slučaju, može smatrati da je dio koji traže u posjed dovoljno identifikovan, odnosno određen.

Tačno je da se spornim dijelom predmetne parcele služi drugotuženi (na posredan način, preko preduzeća K, kojem je iznajmio poslovni prostor koji je njegovo vlasništvo), kako tvrde revidenti i u kojim navodima se iscrpljuje dobar dio revizije. Međutim, sporni dio (bez obzira kako je upisan u odgovarajućim javnim evidencijama) u naravi ima karakter javne površine kojom se služi neodređeni broj lica (nad kojima tuženi nemaju nikakvu vlast). Tim dijelom se služe i tužitelji. Suprotno njihovom revizijskom prigovoru, nižestepeni sudovi nisu pogriješili kada su iz navoda tužitelja, datih prilikom završnog izlaganja na ročištu od 20.9.2017. godine i navoda žalbe, zaključili da su tužitelji i sami priznali da su u posjedu spornog dijela predmetne parcele i da su taj posjed manifestovali postavljanjem betonskih žardinjera (koje su istina uklonjene na zahtjev drugotuženog) i istresanjem šljunka na tu površinu, za koji nema dokaza da je uklonjen. Naime, do ovakvog zaključka se nesumnjivo dolazi kada se uzme u obzir navod tužitelja iz završnog izlaganja „Kada tužioci na svoje zemljište dovezu šljunak za svoje potrebe AI ih prijavi komunalnoj policiji“, kao i navodi žalbe „Kada tužioci kao suvlasnici na parcelu postave žardinjere, A poruči kamion da odveze žardinjere, ako tužioci postave šljunak na svoju parcelu A vrši prijavu inspekciji i traži uklanjanje šljunka“. Proizlazi, da tužitelji nisu dokazali da tuženi drže u posjedu sporni dio predmetne parcele na način koji bi im omogućio da taj dio predaju tužiteljima u posjed. Ovo i kod činjenice da se tim dijelom služe, jer je nesporno da se njime služi i neograničen broj drugih lica, kao i sami tužitelji.

Kako tužitelji nisu dokazali da se tražena stvar nalazi u isključivoj detenciji tuženih, slijedom čega, s obzirom na svrhu za koju se koristi sporni dio predmetne parcele i način na koji se koristi, uopšte ne postoji mogućnost da ga predaju u posjed tužiteljima, proizlazi da nije ispunjen jedan od naprijed navedenih uslova potrebnih za ostvarenje svojinskopravne zaštite po vlasničkoj tužbi za vraćanje stvari, iz člana 127 ZSP.

Kod takvog stanja stvari i karaktera stavljenog zahtjeva, za rješenje ovog spora i između ovih parničnih stranaka, nisu od uticaja ostali navodi revizije, kojima se insistira na tome da su tuženi dio njihove parcele faktički pripojili drugim parcelama, da je ništava izjava pravne

prednice tužitelja, N.Š. kojom je ovlastila prvotuženog da na spornom dijelu predmetne parcele izgradi javnu površinu koja će služiti za prolaz građanima i vozilima, kao i navodi kojima se objašnjava pojam i kako se stiče pravo služnosti prema odredbama ZSP.

S obzirom da razlozi nižestepenih presuda – kojima se objašnjava da tužitelji nisu dokazali postojanje uslova potrebnih da se tuženi obavežu na predaju u posjed traženog spornog dijela predmetne parcele – nisu dovedeni u pitanje revizionim navodima, te da (kako slijedi iz naprijed datih razloga) nisu osnovani navodi revidenata o pogrešnoj primjeni materijalnog prava i povredi odredaba parničnog postupka (posebno pobijanje odluke o troškovima postupka ničim nije argumentovano, niti spomenuto u obrazloženju revizije), niti je ovaj sud našao da su učinjene neke druge povrede o kojima se vodi računa po službenoj dužnosti, revizija je odbijena, na osnovu odredbe člana 248. ZPP.

Predsjednik vijeća
Gorjana Popadić

Za tačnost otpravka ovjerava
rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić